

har vist ikke bemærket, at denne Lov er begrænset til at vedrører Forbud mod Opfyktning af Brag, der ere uskadeliggjorte paa Foranstaltning af det offentlige. Den Sag, han fremdrog, vedrører Brag af en hel anden Beskaffenhed og falder som saadan uden for denne Lovs Grænser. Jeg er af samme Mening, som den højtærede Justitsminister, at hvis de Retsregler, som ere gældende, overholdtes, vilde et saadant Tilfælde som det, det ærede Medlem omtalte, slet ikke fremkomme. Det er nemlig Reglen, at Bragfisterne, inden de begynde paa deres Arbejde, skulle anmeldte dette til Amtmanden, og naar da Amtskontoret eller Politimesteren ved, at Braget tilhører en anden Mand, vil en saadan Tilmeldelse bevirke, at Arbejdet standses. Det kan være, at der er en vis Sløvhed hos Administrationen paa dette Omraade, men der tiltrænges vistnok ikke Lovregler i den Grad, som det ærede Medlem for Fjendensborg mente, og under alle Omstændigheder falder det uden for denne Lovs Grænser.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 72 Stemmer.

Lovforslaget tilstillebes Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæggsbevilling for Finansaaret fra 1ste April 1896 til 31ste Marts 1897.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3351 ff.)

Formanden (Sofus Høgsbro): Der er indløbet nogle mindre Anøjsagteligheder i Lovforslagets Tekst, men de ere ikke af den Betydning, at jeg anser det for nødvendigt her at fremdrage dem, og de ville blive rettede under Lovforslagets Behandling her i Tinget.

Lovforslaget fattes under Forhandling.

M. Klausen: Paa det forelagte Forslag forlanges et Beløb af 50,000 Kr. til de anerkendte Sygefaser. Det har jo vist sig, at Sygefassensinstitutionen er i rask Fremgang,

idet Medlemsantallet fra 1893 til Udgangen af 1896 er steget fra 116,000 til 180,000, og det er derfor naturligt . . . .

Formanden (Sofus Høgsbro): Maa jeg bede det ærede Medlem tale noget højere.

M. Klausen: . . . Det er derfor naturligt, at, naar Medlemstallet stiger, maa ogsaa Tilskuddet forøges. I 1893 blev der givet et Tilskud af 345,000 Kr.; nu forlanges der altsaa et Tilskud af indtil 475,000 Kr. Jeg tror, at det er et Forslag, som vi alle kunne være glade ved, fordi det her drejer sig om en meget prisværdig Bestræbelse fra Befolkningens Side, som fortjener at støttes af Lovgivningsmagten. — Paa § 23 forlanges der en Understøttelse af 400 Kr. til to Arbejdsmands, Niels Christian Nielsens og Johan Christian Simonsens efterladte. Disse to Mænd have begge sat Livet til i Statens Arbejde; ganske vist vare de ikke direkte engagerede af Staten, idet det var en privat Entreprenør, der havde dem i sin Tjeneste. Under Udførelsen af deres Arbejde ved en Gravning mistede de imidlertid begge to Livet. Nu er det jo ret naturligt, at naar to Mænd miste Livet i Statens Arbejde, er det Statens Pligt at sørge for deres efterladte, og det viser sig jo ogsaa, at den højtærede Minister har følt, at der paahvilede Staten denne Pligt. Men det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa denne Forsørgelse skal gives, er i højeste Grad karrig, ja ligefrem uanstændig. Til deres Enter og Børn — ja, den ene var ganske vist ikke gift, men han har alligevel efterladt sig et Barn, og det oplyses i Anmærkningerne, at det var hans Afgt at gifte sig med Børnets Moder — altsaa til disse to Kvinder, hver med et uforsørgt Barn, foreslaar den højtærede Minister at give en Gang for alle 200 Kr. til hver. Jeg synes, at Staten ikke har Ret til at sige: Saa ere vi kvit, naar vi give jer 200 Kr. hver, have I ikke Ret til at fordre mere. Det er en Selvfølge, at for dette Beløb kunne disse Børn aldrig opdrages, og naar Faderen har sat Livet til under Udførelsen af Statens Arbejde, kan jeg ikke se rettere, end at Staten har en Pligt til at sørge for disse Børn. Jeg vil derfor haabe, at det, som er foreslaaet som Tilskud en Gang for alle, maa blive et Tilskud af Varighed, indtil Børnene ere voksede til, at vi altsaa tage os af disse Børn, ligesom vi mange andre Steder paa Finansloven tage os af Børn, hvis Forældre have sat Livet til under Udførelse af Statens Arbejde. Der kunde jo